

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

6 de abril - 6. aprila 1995

LETO (AÑO) LIV (48)

Štev. (Nº) 11

PAVLINA DOBOVŠKOVA

Spominske svečanosti ob petdesetletnici

Organiziranje raznih prireditev ob praznovanju petdesetletnice konca druge svetovne vojne je povzročilo prave diplomatske zaplete. Največ težav nastane pri odločitvah, katere zastopnike iz katerih držav naj se povabi na glavne slovesnosti. Tako na primer so bili varšavski diplomati razočarani, ker Nemci niso povabili predsednika Lecha Walensa na državno slavnost v Berlinu, saj naj bi Poljska največ trpela zaradi nemške zasedbe. Nemški odgovor je bil trd, češ da Nemci ne morejo povabiti celega sveta! Povabili pa so državne poglavarje štirih zasedbenih sil, to je Severne Amerike, Rusije, Francije in Anglije, od drugih držav pa njihova zastopstva v Bonnu.

Severnoameriški predsednik Bill Clinton ne bo navzoč v Berlinu, Londonu in Parizu, sprejel pa je vabilo Moskve. Rus Boris Jelcin ne bo navzoč na nobeni prireditvi v inozemstvu in tudi Nemec Kohl še premišljuje, če bo sprejel rusko vabilo. Lista gostov, ki naj bi prisostvovali paradam v Moskvi, tudi še ni popolna.

Komaj dober mesec pred obletnico še ni dokončanih odločitev. Izgleda, kakor da bi se v deželah, katere je zasedel Hitler, ponovno odpirale rane, prizadete med zadnjo vojno. Težko bolni francoski predsednik Mitterand pa želi, da bi te proslave po petdesetih letih služile za vidno spravo med evropskimi narodi. To naj bi bila njegova „politična oporoka“ ob zaključku njegovega udejstvovanja v politiki.

V Ljubljani prav za prav tudi še ni dokončno določeno, kako se bodo vršila praznovanja. Slovensko javno mnenje pa je osupnila lakonična izjava slovenskega ob-

ramnega ministra Jelka Kacina, ki je sredi meseca marca na TV Žarišču dejal: „Smo demokratična država. Komur proslave in mimohod ne bosta všeč, bo tisti dan počel kaj drugega v državi ali zunaj nje, če mu ta dan država ne bo všeč.“

Mnogi državljani, ki živimo izven slovenske države in verjetno tudi mnogi, ki živijo znotraj njenih meja, imamo ob takšni izjavi prav gotovo upravičene pripombe.

Medtem, ko se državniki ne morejo sporazumeti o načinu konca vojne, se po svetu vršijo prireditve v spomin žrtev nacifašistov. V Ravensbrucku so na primer pred nekaj dnevi odkrili spominske plošče za Sinide in Rome (cigane), katere so umorili nacisti. Slične proslave bodo v aprilu tudi na ozemlju taborišč Buchenwalda, Mittelb-Doraua in Matthausena, kjer so nacisti pobili mnogo ciganskih otrok.

Slovesnosti bodo potekale v nemškem, angleškem in romanskem jeziku. O tkzv. „ciganskih taboriščih“ so prav za prav malo pisali. Šele leta 1982 je vlada v Bonnu priznala, da so nacisti cigane masovno pobijali. Pred nekaj dnevi je urad v Heidelbergu priznal, da je dokumentirano, da je bilo v nacističnih taboriščih v letih vojne usmrčenih čez 500.000 Sinidov in Romov. Mnogo le-teh je umrlo, medtem ko so gradili podzemsko tovarno raket.

Tudi v grobiščih po Sloveniji leži poleg domobrancev, četnikov in ustašev mnogo Romov in celih ciganskih družin, katere so Titovi vojaki neusmiljeno pobijali po že končani drugi svetovni vojni. O njih Titovi zgodovinopisci molčijo. V pietetnem spominu naj bodo tudi oni navzoči na spominskih prireditvah za slovenski holokavst!

Peticija Državnemu zboru Republike Slovenije

Državni zbor naj pred proslavo 50. obletnice konca druge svetovne vojne sprejme naslednji spravi akt:

„Državni zbor Republike Slovenije, upoštevajoč ugotovitve Združenih ob Lipi Sprave v predlogu deklaracije o narodni spravi z dne 15. 6. 1990, izreka v imenu slovenskega naroda in v svojem imenu obžalovanje za vse žrtve komunističnega in tudi protikomunističnega nasilja na Slovenskem med vojno, posebej pa izreka obžalovanje za vse žrtve državnega terorizma po končani vojni, zlasti za množične poboje vrtnjenih domobrancev, za množične poboje podjetnikov, trgovcev in obrtnikov kot »razrednih sovražnikov«, in za umore drugih ideoloških nasprotnikov v tajnih ali za javnost prirejenih procesih.“

Združeni ob Lipi sprave vročamo to peticijo državnemu zboru RS kot najvišjemu organu Republike Slovenije, ki je kot dedič prejšnje oblasti prva stran narodne sprave, poleg komunistične in protikomunistične, in jo objavljamo ob spoznanju, da

tudi sedanja najvišja državna oblast zavlačuje s prizadevanji za narodno spravo, čeprav jo zahteva ogromna večina Slovencev doma in po svetu v prepričanju, da je sprava prvi in neobhodni pogoj miru in vsakršnega napredka naše mlade države.

Vzrok za zavlačevanje sprejetja deklaracije o narodni spravi vidimo v sožitju sedanje oblasti s prejšnjo enoumno, ki ji ni bilo do resnice, zaradi česar tudi sedanje njene zločine nad narodom ocenjuje le kot oprostljive napake.

S to peticijo smo izpostavili najpomembnejšo točko predloga deklaracije, ne da bi se odpovedali drugim, kot moralni dolg, ki ne obremenjuje proračuna in ki ga mora slovenski narod brez odlašanja vrniti svoji in obči človeški kulturi.

Sprejem ali odklonitev peticije pa tudi molk o njej je in bo merilo moralne moči Republike Slovenije in njene oblasti.

Za združenje ob Lipi sprave: Stanislav Klep, Franc Šetar, Franc Perme, Vitomir Gros, Ljubo Sirc, Davorin Žitnik

Spominske prireditve leta 1995 v Sloveniji

Slovenski spominski odbor, sestavljen iz predstavnikov katoliških organizacij za Slovence po svetu, Družina in Nova zaveza, je na zadnji seji v Ljubljani, 28. marca 1995, določil naslednje prireditve, ki bodo v Sloveniji ob 50. obletnici konca vojna, begunstva, poboja domobrancev in 5. obletnici demokracije v Sloveniji:

9. in 10. junij: znanstveni simpozij v Škofovih zavodih v Šentvidu v Ljubljani o vojni in povojnih dogodkih v Sloveniji (organizira Teološka fakulteta);

18. junij, nedelja, ob 10. uri: maša za poboje domobrancev in druge žrtve vojne na TEHARJAH;

20. junij, torek, ob 17. uri: slovesna maša škofa Kapellarija (ob maševanju nekaterih slovenskih škofov) v VETRINJAH;

23. junij, petek, ob 19. uri: slavnostna akademija v Škofovih zavodih v Šentvidu v Ljubljani. Pripravlja jo društvo Slovenija v svetu;

24. junij, sobota, ob 10. uri: zahvalno romanje in slovesna maša Slovencev po svetu pri Mariji Pomagaj na BREZJAH. Mašo vodi škof msgr. Metod Pirih, škof za Slovence po svetu;

24. junij, sobota, ob 18.30: maša za domovino v stolnici v LJUBLJANI, vodi nadškof in metropolit dr. Alojzij Šuštar;

25. junij, nedelja — maša zadušnica za poboje domobrancev in druge žrtve vojne v KOČEVSKEM ROGU, somašujejo slovenski škofje iz domovine in sveta, vodi nadškof in metropolit dr. Alojzij Šuštar;

29. junij, četrtek, ob 20. uri: Resurrecturis, glasbeno-dramska uprizoritev na besedilo, vzeto iz Debeljakove Črne maše (sodelujejo, orkester, zbor in solisti), v Cankarjevem domu v LJUBLJANI.

Zgodilo se je v Sloveniji

Poslanke in poslanci so 31. marca opravili prvo branje volilnega predloga zakona o popravilu krivic ter k njemu ob nasprotujočih si razpravah sprejeli vrsto usmerjalnih stališč in sklepov, ki jih mora predlagatelj upoštevati pri pripravi zakona za drugo branje. Med nekaj desetimi, ki pa jih je predlagala opozicija, je bilo sprejeto le eno. Vladni zakon o popravilu krivic, v zakonodajnem postopku je nadomestil zavrnjeni predlog zakona Slovenske ljudske stranke, naj bi uredil pravico do povrnitve škode in pravice iz pokojninskega in invalidskega zavarovanja bivšim zapornikom, določil postopek za uveljavljanje teh pravic in vladno komisijo, ki bo o teh pravicah oziroma podeljevanju statusa političnega zapornika odločala.

Slovenija je Italiji predložila seznam nekaterih nepremičnin, ki so bile v obdobju

med obema vojnama odvzete Slovincem. Tako naj bi dosegli recipročnost pri reševanju nepremičninskega vprašanja, je na redni časnikiški konferenci LDS povedal slovenski zunanji minister Zoran Thaler. Vprašanje nepremičnin, ki bi sicer morale biti ozko vprašanje v slovensko-italijanskih odnosih, še vedno ostaja v središču spornosti. Slovenija se je odločila, da Italiji postavi zrcalo in ji ob vprašanju nepremičnin in krivic iz preteklosti ponudi svoje protiprograme in protizahteve, da se torej vprašanje izravna in se zagotovi časten umik na obeh straneh. Italijanski strani je MZZ že predložilo seznam, ki obsega del, približno 25 nepremičnin, ki so bile odvzete Slovincem. Gre za zgradbe, pomembne za slovensko narodno skupnost, ki so zdaj v italijanski državni lasti, med njimi tudi tržaški Narodni dom, ki je zdaj v lasti vlade Furlanije-Juljske krajine.

Odstop Danila Slivnika

Zaradi „izteka nekega obdobja“ v uredništvu Dela, kot je v odstopni izjavi napisal Danilo Slivnik, je 31. marca odstopil s funkcije namestnika direktorja, glavnega in odgovornega urednika dnevnika Dela. Obenem se je vnaprej odpovedal vsem morebitnim uredniškim in poslovnim funkcijam pri časopisu.

Odhod Danila Slivnika je bil zaradi napovedanega lastninskega preoblikovanja Delove časopisne hiše že dolgo napovedan, več pa se je o njem začelo govoriti ob odpovedi dela Delovega časnika Vinka Vasleta. Njegova zadnja izjava, da se namerava posvetiti novim projektom, potrjuje domnevo o ustanovitvi novega političnega tednika. Pri novem projektu naj bi

sodeloval tudi Danilo Slivnik in tisti časnikiški, ki so bili v javnosti znani pod vzdevkom „Slivnikova četica“. Do izida prve številke tednika, katerega ime naj bi bilo Mag, naj bi prišlo že 20. aprila, izhajal pa naj bi vsak četrtek.

Medtem ko se Danilo Slivnik, najboljši brani slovenski komentator v zadnjem obdobju, poslavlja z Dela, naj bi Tit Doberšek, direktor, glavni in odgovorni urednik Dela, še naprej opravljal svoje delo. Za svojo vnovično kandidaturo naj bi že dobil podporo zaposlenih pri Slovenskih novicah, katere delujejo v okviru časopisnega podjetja Delo.

Mojca Drčar Murko pa že dlje časa veda za naslednico Danila Slivnika.

Proti vnovični delitvi

Stališča predsedstva Social-demokratske stranke Slovenije do proslav ob 50-letnici konca druge svetovne vojne

S ciljem, da bi preprečili grozečo vnovično delitev slovenskega naroda, ki se napoveduje ob predvidenih proslavah, slovenski socialdemokrati:

1. zavračamo totalitarne ideologije in politične sisteme, temelječe na fašizmu, nacizmu ali komunizmu in poudarjamo, da so vsi povzročili tako človeštvu nasploh kot tudi slovenskemu narodu velikansko gorje,

2. izrazimo spoštovanje vsem tistim partizanom, ki so prijeli za orožje iz domoljubnega prepričanja in niso zavestno sodelovali v socialistični revoluciji,

3. obsojamo vsako kolaboracijo s totalitarno ideologijo in tujo državo, katere namen je bil ohranitev ali pridobitev politične oblasti na nedemokratski način,

4. zahtevamo pravične odškodnine internirancem, pregnancem, nasilno mobiliziranim in drugim žrtvam okupatorjevega nasilja,

5. zahtevamo popravilo krivic, ki jih je povzročil komunistični režim ter pravične odškodnine preživelim,

6. nasprotujemo izrabljanju 50-letnice konca druge svetovne vojne za poudarjanje kontinuitete med nekdanjim enopartijskim in sedanjim demokratičnim sistemom v Sloveniji,

7. zahtevamo takšno sestavo odbora za obeležitev 50-letnice, ki bo odražala pluralnost mnenj v slovenski družbi in ne bo še bolj delila naroda na podlagi nekdanjih razrednih kriterijev,

8. zahtevamo, da se ukinejo visoki materialni privilegiji in nagrade za sodelovanje v socialistični revoluciji (izjemne pokojnine in druge ugodnosti revolucionarjev) ter da se sredstva prerazporedijo za štipendije mladim in nova delovna mesta,

9. zahtevamo, da obeležitev 50-letnice simbolizira spravo, temelječo na popravilu krivic in obojestranskemu odpuščanju,

10. nasprotujemo poskusom, da bi vnovična delitev na vsiljenih dilemah sprla mlade generacije, ki si želijo zvedeti resnico, vendar ne želijo vnovičnih obračunov in od vlade pričakujejo predvsem dostojne pogoje za šolanje in zaposlovanje.

Socialdemokrati smatramo, da je slovenska država dolžna zagotoviti vse navedene in druge zakonske pogoje, da se končno preseže radikalna delitev, ki sta jo na slovenskem povzročili tuja okupacija in kasneje komunistična revolucija. Slovenska država ne izhaja iz nasledstva socialistične revolucije, temveč je zrasla na temeljih slovenskega odporništvu različnim tujim nadvladam in totalitarnim ideologijam ter demokratičnih težnjah velike večine slovenskega naroda. Zato slovenska država lahko mora in preprečiti vnovičen poskus nevarne delitve.

Op. uredništva: Z vsemi navedenimi točkami smo popolnoma soglasni. Čudno pa se nam zdi, da v točki 2. SDSS izraža spoštovanje poštemim partizanom, ni pa govora o poštemosti domobrancev.

Prijateljsko povabilo

Slovensko veleposlaništvo v Buenos Airesu je zaživelo šele pred pol leta, ko je prišel na mesto odpravnik poslov prof. Matjaž Puc z ženo Veselko in dvema otrokoma. Kot je bilo slišati, prihaja na delovno mesto v Buenos Aires še odvetnik Tomaž Miklavčič, medtem ko še ni zasedeno mesto veleposlanika.

Prof. Matjaž Puc je takoj pričel iskati mesto za poslopje in ga je našel v lepi, veliki in prijetni hiši v Belgrano. Tam je pred tedni že začel poslovati konzulat.

Odpravnik poslov se je hotel najprej zahvaliti vsem rojakom, ki so ga v tem času lepo sprejeli, mu pomagali in bili veleposlaništvu v veliko oporo. Prav tako je hotel vsem Slovencem, ki bivajo v Argentini, pokazati novo poslopje, kjer bo delovalo predstavništvo Slovenije tudi njim v korist in pomoč.

Zato je v petek, 31. marca povabil na prijateljski ogled hiše najvažnejše predstavnike slovenskega življenja v Argentini, organizacije, kulturnike, javne delavce, tako iz predvojnega, primorskega in prekmurskega emigracije, kakor iz povojne, politične emigracije. Prišlo je večje število rojakov, ki so si z zanimanjem ogledovali novo poslopje, ki mu seveda manjka še oprema. Na stenah so visele slike slovenskih umetnikov iz Argentine.

Odpravnik poslov Matjaž Puc je v kratkem nagovoru pozdravil vse rojake, se jim zahvalil za pomoč, obenem pa poudaril, da je ta hiša pravzaprav njihova hiša, njim v pomoč in uslugo.

Gostje so se za povabilo, ki velja vseh slovenski skupnosti v Argentini, njemu kakor tudi njegovi ženi Veselki Šorli Puc iskreno zahvalili.

Pogled na del zbranih rojakov na prijateljskem srečanju na veleposlaništvu.

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Tone Mizerit

Večkrat se dogaja, da nas zunanji znaki varajo. Dejansko do volitev manjka komaj dober mesec, pa se na zunaj kaj malo pozna. Res je precej lepakov po cestah. Politične stranke organizirajo svoje shode. Tudi že po televiziji se pojavljajo propagande tega ali drugega kandidata. Vendar, če primerjamo to stanje s podobnimi pred leti pri prejšnjih volitvah, smemo mirno govoriti o izredni apatiji.

VOJNA POD VODO

O predvolilni apatiji smo govorili že večkrat v zadnjih letih. Rastoče nezanimanje ima svoje razloge. In vsakič smo jih vsaj na hitro pogledali. A to pot je položaj vsaj nekoliko drugačen. Ne gre za guvernerje, ne le za poslance. Volitve bodo zlasti za predsednika in bodo določile usodo države za nadaljnja štiri leta. In tista apatija, ki jo opažamo na površju, je le navidezna. Kot v Prešernovem „Krstu“, kjer je Bohinjsko jezero stalo pokojno, bi smeli zapisati, da tudi „Srebrna reka teče pokojno“, a „somov vojska pod vodo ne mine“. Med volilci je občutek, da nikakor še ni vse rečeno, in da čim mirnejša je zunanost, tem hujši je „notranji“ boj.

In to je vzrok tistega novega činitelja v argentinski politiki, ki ga predstavlja Fronta solidarnosti. In še posebej zanimivo je, da bi do tega ne prišlo, če bi na notranjih volitvah zmagal Chacho Alvarez. A zmagal je Bordón, najnovejši uskok peronizma in dejansko edini, ki vsaj delno lahko zasenči Menema.

Za mnoge Argentinec je odločitev težka. Doslej je bilo lažje: peronisti ali radikali. Leta 1983 je Alfonsín predstavljal svež zrak še neznanega voditelja, medtem ko je Luder nosil vso težo peronistične preteklosti. Leta 1989 je Angeloz trpel zaradi vseh napak radikalne vlade, zlasti njene oholosti in nevednosti; Menem je tedaj premagal strankin aparat (napram Cafieru) in obljudljal domala raj na zemlji. Večini je bila odločitev lahka.

Danes ni tako. Menem ima sicer teže neizpoljenih obljub, socialnega trpljenja in žgoče korupcije, a obenem predstavlja stabilnost, tisto težavno ravnovesje vseh činiteljev, ki se ga mnogi boje razmajati. Mnogi ga bodo volili le, ker se boje, da bi se tudi ob minimalni spremembi podrli vsa zgradba, ki zagotavlja gospodarsko stabilnost, in vrgla državo v nova brezna kaosa. In na tej ideji sloni celotna propaganda menemizma. Po drugi strani Bordón tudi ne nastopa kot nasprotnik gospodarskega sistema. Bistro izjavlja, da soglaša s stabilizacijo, da bo ohranil gospodarski sistem, a še, da ga bo „počlovečil“, odstranil socialne krivice, odpravil korupcijo, skratka, „izboljšal“ gospodarski model. To ga je sicer stalo marsikateri glas z leve, a pridobil je mnogo več glasov iz sredine.

Napram svojemu radikalnemu tekmecu Massacesiju, ki je kot guverner province Rio Negro zagodel marsikatero globoko napako, se Bordón predstavlja kot izredno uspešen upravitelj mnogo večje province Mendoza, katero je štiri leta vodil in žel priznanje lastnih in nasprotnikov.

K temu je treba dodati še razne zunanje činitelje. Teško socialno stanje in zadnji gospodarski ukrepi vlade rodijo vedno večje nezadovoljstvo. Med tistimi, ki sicer menijo voliti Menema, se poraja dvom: borba med srdom in strahom. Tu vpadejo psihološke variante in malokateri politični analist si upa reči, katera notranja sila bo močnejša. Zato so napovedi vedno bolj

redke in vsi analisti na podlagi raznih anket trdijo le, kdo bi zmagal, „če bi bile volitve danes“.

Da, če bi bile volitve danes, bi zmagal Menem, kajti večina anket mu pripisuje okoli 42%, Bordón pa ne doseže potrebnih 32%, ki bi mu omogočile dostop v drugi krog. In v tem je največja skrb vlade: da ne bi bilo drugega kroga. Kajti tedaj bi bila izbira le med dvema, brez drugih primesi, kot so npr. volitve poslanskih list, ki bodo tudi 14. maja. Medtem ko vladni analisti spreminjajo strategijo voline propagande (dvomijo v učinkovitost pohodov „menemobila“, ki navdušuje le lastne, sigurne glasove, negativno pa lahko odjekne med neodvisnimi volilci), strategiji peronistične kampanje potijo krvavi pot, da ne bi bilo treba predsedniku na ponovne volitve, ki jih laho zgubi.

KDO DRUGI?

Eden izmed najbolj priljubljenih orožij vlade za borbo proti Bordonu je trditev, da bodo radikali zasedli drugo mesto. Res je, da do volitev manjka še precej tednov, in da se lahko volja naroda obrne sem ali tja. A dandanes je Fronta druga in radikalizem zaseda le tretje mesto.

Menem sam te dni nenehno ponavlja, da bo radikalizem končno dosegel drugo mesto. To bi bila za vladno najboljše garancija, da se jim ni bati muhavosti usode. A z istim namenom in v isti smeri, Bordón trdi, da so med volilci poraja „polarizacija“ med njim in predsednikom. Res bi mu najbolj koristila taka polarizacija, ki bi bila neke vrste zgodnji „drugi krog“. Zato so se te dni po stenah Buenos Airesa in okoliša pojavili lepaki, ki trdijo, da je za zmago nad Menemom, „boljši Bordón“. Tu se odigrava prava usoda volitev: kdo bo bolj mikaven, da pritegne glasove opozicije.

O tem si je vlada na jasnem: Menem nima več nadpolovične večine. Predstavlja komaj nekoliko nad 40% ljudske volje. Torej je opozicija že večinska sila v državi. Le da je ta večina razdeljena med dve močnejši in več manjših strank. Dokler bo izbira tako pestra, je težko Menema raniti v njegovi moči. Tu je pravi izziv za Bordona.

A pustimo zaenkrat volilne marnje in pogledimo še na hitro nekatere zadnje dogodke. Med te spada gotovo afera orožja, ki ga je Argentina izvozila, kaj na tiho, v „vroča“ področja na obli: v Ekvator in na Hrvaško. To sicer delajo vse države, ki le morejo. Naj nihče ne dela svetniškega obraza. A za Argentino je blamaža večja, ker ima v obeh primerih mirovno vlogo. Glede spopada med Ekvatorjem in Perújem, je članica mirovne skupine. Glede Hrvaške, se tam nahajajo argentinske čete kot enote „plavih čelad“ Združenih narodov. To dvojnost izpodkopuje ugled, ki si ga država hoče zgraditi v svetu. Izpodkopuje pa tudi notranje zaupanje vlade, ker kaže tisto dvoiličnost, ki jo sicer tudi v notranji politiki opozicija kaže na vladi.

In tu takoj pridemo do zadeve farmakoloških patentov. Te dni je kongres potrdil zakon o tem vprašanju. Argentina doslej ni plačevala inozemstvu (v prvi vrsti ZDA) nikakih pristojbin, za uporabo formul za izdelavo zdravil. Pritisk iz severa je bil izreden. Poslanik ZDA je do zadnjega javno zahteval, naj se besedilo zakona spremeni. Ni tega dosegel. In sam predsednik Menem je izjavil, da je Cheek šel predaleč. A sedaj se trdi, da bo Menem podpisal veto prav na tiste člene zakona, ki jih Cheek osporava. Ta zadeva bo imela volilno ceno.

FRANCI MARKEŽ

Zakaj se čutim dolžnega, da prisostvujem proslavam, ki bodo v Sloveniji meseca junija ob 50-letnici našega odhoda in množičnih pokolov

Italijanski pisatelj Ferdinando Camon je pred kratkim zapisal: „Tisti, ki se v Italiji bližajo 60. letu, imajo v spominu dogodke, ki so se razvijali med vojno. Tisti, ki so stari manj kot 50 let, jih ne poznajo in jim tudi ne verjamejo. Prepaj je nekako pri 55 letih. Med tistimi, ki so jih presegli, in med tistimi, ki jih še niso dosegli, je prelom: resnični spomin se ni prenesel iz enih do drugih. A to so bili gotovo najvažnejši dogodki tega stoletja. Evropa je to, kar je, ravno zaradi njih. Naj se tega zavedamo ali ne.“

Tudi za nas Slovence drže te besede. Le da so pri nas vojne grozote zasenčila in daleko preseglja grozodejstva in trpljenje, ki jih je na Slovenskem povzročila komunistična revolucija. Izrazu „komunistična revolucija“ ne dajem stvarnega pomena, ampak le zgodovinskega, ker poznamo pod tem imenom borbo, ki jo je pod tujo zasedbo izpeljala skupina za to pripravljenih ljudi, da se polasti oblasti. Cena za to so bili desetisoči pobitih in desetisoči pregnanih Slovencev. V Sloveniji nazivajo to borbo „narodnoosvobodilni boj“. Ker pa ima naziv še manj zgodovinske podlage in je le izmišljotina, bom uporabljal prvega.

In čeprav se tudi v Sloveniji resnični spomin ni prenesel na mlajši rod, je nedvomno, da je danes Slovenija to, kar je, ravno zaradi teh dogodkov.

Ko sem prebral zgoraj navedene Camonove misli, sem se zamislil, kako sem jaz sam, takrat 5—8-letni otrok, doživljal to dobo. In kako globoko in neizbrisno so se mi ta doživlja vtisnila v dušo in spomin, da nikakor ne morem sprejeti uradne zgodovine, kakršna je še danes v veljavi v Republiki Sloveniji.

Naša družina je živela v Jesenicah, bili smo torej blizu avstrijske meje, v sosesčini germanskega sveta. Utrjevanje slovenski zavesti je bilo tam še bolj potrebno. V družini je vladalo narodnostno navdušenje in zaradi tega tudi odklonilna drža do vsega nemškega. Ne bom rekel sovraštvo, ker so nas starši vedno od tega odvrčali.

Po nemški zasedbi je seveda ta odpor postal še močnejši in globlji. Kot primer naj povem, da otroci nismo smeli postavljati božičnega dreveščka, ker je bila to nemška navada. Ali da je oče opustil kajenje, da ne bi Nemcem plačeval nepotrebnih davkov. Strogo nam je bilo prepovedano hoditi v kino, ker so vrteli nemške propagandne filme. O kakem Hitlerjugend ali o čem podobnem ni bilo govora. Oče, predvojni župan, je po zasedbi takoj podal ostavko — še Italijanom —, ker ni hotel imeti nobenih stikov z okupatorjem.

Začel je organizirati pomoč družinam, katerim so Nemci odpeljali ali jim ustrelili očete ali starejše sinove, ne glede na politično privrženost. Sicer je pa bila do julija 1941 komunistična partija zaposlena v glavnem s propagando za Hitlerja in podporo nacistom, ker je bil še v veljavi sporazum Molotov-Ribbentrop. Ko je prišlo vpisovanje v Volksbund, je bila naša družina — starši in sedem otrok — ena preredkih, ki se na Jesenicah ni vanj vpisala, čeprav smo se zavedali težkih posledic, katerim smo se s tem izpostavili. Najmanj, kar smo pričakovali, je bila izselitev. Zato smo imeli najpotrebnejše pripravljeno in smo imeli najpotrebnejše pripravljeno in zapokano. Omenim naj še, da je bil Volksbund poln poznejših narodnih herojev, zato je ta seznam po vojni hitro izginil.

V tem vzdušju dosledne narodne za-

vesti in drznega tveganja je potekalo moje otroštvo. Očetova doslednost se mi je zdelo nekako sama po sebi umevna, saj ne bi njegova poštenost in ponos prenesla nobene kompromisa.

A v ta otroški svet so začele prodirati stvari, katerih nikakor nisem mogel razumeti. Večkrat sem slišal, kako očeta opozarjajo, naj se pazi, ne le pred Nemci, ampak predvsem pred komunisti, ki so ga proglasili za izdajalca naroda. Ni mi šlo v glavo, kdo more očeta — posebejnega narodnjaka — obdolževati izdajstva.

„Kdo pa so to, komunisti?“

„To so tisti Slovenci, ki hočejo, da bi pri nas zavladal komunizem, kot v Rusiji.“

„In zakaj govore stvari, ki niso res, in hočejo ata ubiti?“

„Zato, ker so jim poštene ljudje na poti in se jih hočejo znebiti.“

Premajhen sem bil, da bi razumel, za kaj gre, a prevzela me je tesnoba in moreč strah se mi je vselil v dušo. Začel sem tudi spoznavati, da gorja in trpljenja ne prinašajo samo Nemci.

Kmalu se je pobijanje začelo. Ustreljen je bil Peter A., atov prijatelj in sodelavec na občini. Ustrelil ga je prijatelj — komunist — med obiskom, ko mu je pripravljaval kavo. Pod streli je padel tudi Franc B. istotako atov prijatelj in sodelavec. Oba sem poznal, poznal njuno vnemo za narod, njun odpor do Nemcev in strah pred komunizmom. Pobitih jih je bilo še veliko več. Ne samo, a po večini zavednih in poštenih Slovencev. Nemci so nato streljali talce in izseljevali družine. Povečini tudi zavedne in poštene ljudi. Le znanim komunistom se ni nič zgodilo. Ne vem, ali so bili tako dobro skriti ali pa so bili v dobrih zvezah z okupatorjem. Pozneje se je zvedelo, da so ravno ti komunisti sestavljali sezname talcev Gestapu. S tem so si prihranili pobijanja, saj so Nemci opravljali ta posel zanje.

Še nekaj dogodkov iz tiste dobe, ki so se mi vtisnili v spomin. Gospo P., našo znanko, je čakal partizan, varno skrit, da bi jo presenetil in ustrelil. A gospa P. ga je prehitela in poslala napadalca na oni svet in si tako rešila življenje. Gospo P. so proglasili za zločinko, neokretnega likvidatorja pa skoro za narodnega heroja zaradi njegove nesposobnosti.

Po Jesenicah so komunisti raznašali govorice, da v naši kleti Gestapo muči in pretepa jetnike. V to klet je vodil širok vhod z dvorišča, ki je bilo brez ograje in se je polovica jeseniških otrok na njem igrala. V hiši je stanovalo več najemnikov. V klet in iz nje so tudi večkrat vozili poljedelske pridelke. Vse je bilo odprto in na pregled.

Na Jesenicah so partizani nastavili bombo v meščanski šoli. Prav za prav so za atentat porabili 14-letne otroke. Nemce je atentat precej razburil, a druge škode niso trpeli. Ubitih in ranjenih je bilo nekaj slovenskih učencev, sošolcev teh, ki so bombo nastavili. Ne vem, kako so partizani ta zločin opravičevali pred ljudmi. Kot otrok nisem razumel, zakaj naj bi bilo treba pobijati slovenske šolarje za osvoboditev naroda. Sedaj, kot odrasel, pa premišljujem, kako je moral biti vse izprijeno, da so lahko partizani s pobijanjem otrok dokazovali ljudstvu, da se borijo za njegovo svobodo.

Še meni otroku so se vse te stvari zdele le predebela laž. Ali so odrasli, posebno še tisti, ki so pri tem sodelovali, vse to verjeli? Zdi se mi, da ne. A ljudje so bili

tako prestrašeni, da so sprejemali kot resnico tisto, kar jih je najmanj izpostavljalo pred Nemci, posebno pa še pred okrutnejšimi partizani. Komunisti so ravno z neprestanim ustrahovanjem dosegli poslušnost večine naroda. Zato so bili toliko bolj besni, če se jim je kdo upal postaviti po robu, posebno še, če mu niso imeli kaj očitati.

Navajam misel španskega misleca Juliána Mariása, ki mi je nekako razložil to početje: Človek lahko živi (dostojanstveno) samo, če lahko upraviči (pred seboj) to, kar dela. Če se vda, da dela nekaj, za kar ne najde opravičila, se neha vesti kot oseba in postane voljno orodje v rokah drugih in se tako odpove svojemu (človeškemu) dostojanstvu.

Nekaj, česar takrat tudi nisem mogel razumeti, je bil strah, ki so ga izražali starši, kaj bo, ko bo vojske konec. Ni mi šlo v otroško glavo, da bi bilo lahko še kaj hujšega kot vojska.

„Zakaj se bojite, kaj bo po vojski?“

„Lahko zavladajo komunisti in takrat nas bodo vse pobili.“

„Zakaj?“

„Ker nismo zanje.“

Še kot otrok in komaj sem se sploh zavedal življenja, sem spoznal dvoje vrst nasilja. Nasilje ošabnega in samozavestnega Nemca, ki je v svoji premoči uničeval, kar mu je bilo na poti. A postavil se je pred-te in te gledal v obraz. To nasilje je v meni vzbujalo strah.

Potem pa strahopetno nasilje domačega komunističnega, ki te je najprej z lažjo spravil ob dobro ime, potem te počakal varno skrit in te ustrelil od zadaj ali pa tedaj, ko ni bilo nobene možnosti, da bi se lahko branil. Večina njihovih žrtev je dobila strel v hrbet (zahrbtnež) ali v tilnik (zavratnež). Potem je zbežal. Malokrat si imel priliko, da bi ga videl v obraz. Bolj kot strah mi je to nasilje vzbujalo prezir in zaničevanje. Tega občutka se še danes ne morem otresti. Čutim ga tudi do tistih, ki v svobodni domovini uporabljajo podobne metode za doseg svojih namenov seveda okoliščinam in razmeram prilagojene. Nikoli ne delajo pošteno in odprto, kar je pogoj za pravo demokratično sožitje.

Vojske je bilo res konec in morali smo oditi. Bežali smo, postali smo begunci. Zgubili smo dom, domovino, okolje, sorodnike, imetje. Bili smo predani na milost in nemilost zaveznikom, katerim smo otroško (pa ne le jaz) zaupali. Pa tudi če jim ne bi, kaj bi mogli?

Prihajale so prve novice iz ravno zapuščene domovine. Novi vladarji divjajo, zapirajo in pobijajo vsevprek. Tudi po obmejnih krajih iščejo in zahtevajo nazaj tiste, ki so se jim upali upreti. Domobranci so že dobili podarjene — in seveda razorožene — in začela se je največja množična morija v zgodovini našega naroda. Število pomorjenih domobrancev je pa bilo izenačeno in še prekoračeno s poboji tistih doma, ki se niso mogli ali niso hoteli umakniti, dasiravno niso s komunisti sodelovali: „Saj nisem nikomur ničesar naredil.“ To še ni bilo dovolj, če te je imel kdo na piki. Pravica je utonila v reki krvi.

Prihajale so tudi novice o sorodnikih. Vsi, ki so imeli čez 15 let, so bili zaprti in nekateri pretepeni. Večkrat so jih stražili znanci, sovrstniki, ki so jih nekaj let preje hodili vabit v Hitlerjugend in so frčali ven čez prag. Znašli so se in se zopet prilagodili

novim razmeram. 19-letna sestrična je umrla za tifusom, ki so ji ga vcepili v ječi, ravno na božični dan. Njena mati — naša teta — je jokala pred vrati bolnišnice, a je ni smela tolažiti ob zadnji uri. Najstarejši brat, domobranec, je bil vrnjen in ga niso videli nikdar več. Drugi brat domobranec se je zadnji trenutek pred vrnitvijo rešil.

Vse te novice, vsa ta dejstva so bombardirala dan za dnem že itak prenapolnjeni otroški um in dušo. Nasilja, umori, laž, so se kopicili v nedogled. Ker je bila duša še mehka, se je ta slika dokončno vklesala v zavest in v podzavest. Bila je stvarna, otipljiva, vse prepletujoča.

Ta doživlja, to sliko, imamo vtisnjeno lahko samo tisti, ki smo danes stari čez 55 let. Mlajši tega ne morejo verjeti in če bi tudi verjeli, ne morejo v vseh razsežnosti doumeti. Živ spomin se ni prenesel na mlajši rod, posebno ne v domovini, kjer se je resnica skozi 50 let izmalicevala. In se izmaliceva še danes, v enaki meri. Le poglejmo izjavo predsednika slovenskih poslancev: „Brez narodnoosvobodilnega boja ni niti naše države niti naše ustavne demokracije... Kdor je proti NOB, je tedaj zoper našo državnost in zoper demokracijo...“ (?) Seveda, on pozna vso resnico, podzavestno ne more mimo nje, a pokaže jo v negativni luči: „Danes gre za organizirane poskuse...“, da se NOB razvrednoti in prikaže kot sprevržen krvavi podvig boljševiške zarote zoper slovenski narod, sodelovanje z okupatorji pa nasprotno, kot legitimen upor zoper to nasilje.“ Kako natančna definicija NOB!

Spretnost za prilaganje razmeram — tako lastna komunistom — nam pokaže že metamorfoza imena, ki so si ga v različnih dobah nadevali. Kot se spominjam, so bili najprej gošarji; šli so v gozdove, v gošo, in se tam skrivali. Potem so postali partizani — partijci, komunistične stranke seveda, za katero so delali. Zbirali so se in pobijali pod znamenjem srpa in klada na rdeči zastavi in z rdečo peterokrako zvezdo na čepici. Ker pa nikoli niso niti poskušali uresničiti komunistične utopije in so se začeli zavedati, da je narod plačal le previsok krvni davek, da so prišli na oblast, so se preimenovali v „narodnoosvobodilne“ borce, čeprav so pobijali le Slovence, najrajši še, če niso bili oboroženi in če se niso mogli braniti. In še teh so veliko večino pobili po končani vojni. Vseeno pa mislim, da je vzdevek „borci“ pravilen. Borili so se, pa ne za svobodo — narod ni bil nikoli tako zasužnjen kot pod njimi — ampak za dobre penzije, saj za nekaj mesecev skrivanja in zmrzovanja po gozdovih že 50 let vlečejo privilegirane doklade na račun naroda.

Še drug primer prilaganja, ki pa že meji na norčevanje: Skozi desetletja je veljal kot partizansko načelo, in še ponosni so bili na to, verz M. Bora: „Razpnite čez ves svet vešala. Naš bog so rop, požig, umor.“ Sedanjim oblastnikom — potomcem in dedičem izvajalcev tega načela — pa seveda zdaj to narobe hodi, ker razkriva pravi pomen njihovega „boja“. Zato napenja pomen možgane, kako bi dokazali, da je Bor s temi verzi mislil na okupatorja.

Ko sem torej zvedel, da se pripravljajo spominske proslave, ki se bodo vršile v Sloveniji ob 50-letnici našega bega (bil sem begunec) ob 50-letnici povojnih pokolov (ubili so mi brata domobranca) — pokolov, pri katerih so partizani pobili preko vse

(Nad. na 4. str.)

Naše učiteljice v Sloveniji

„POJD'MO NA ŠTAJERSKO“

Tisti dan po obisku Krškega in Kostanjevice je naš šofer Hans obrnil volan proti severovzhodu in napovedal, da gremo na Štajersko. Skozi Brežice, kjer se Krka zliva v Savo, smo se počasi vzpenjali po ovinkastih cestah in končno po strmih ovinkih dospeli v Pišce, kjer nas je ob vzhodu cerkve čakal župnik Franc Ornik in časnikarka tamkajšnjega radia.

V nestrpnem pričakovanju smo morale še kakšnih 300 metrov navkreber peš do cilja. Naša srca so kar močno utripala na svežem zraku, na žalost že skoraj v mraku. Med prijetnim kramljanjem z župnikom in časnikarko smo kar zasople prišle do Pleteršnikove domačije, kjer so nas sprejeli predstavniki tamkajšnje osnovne šole. Nekaj učencev in profesorica slovstva so nam na kratko opisali pomembno vlogo Pleteršnikovega dela za slovenstvo.

Tako je večina od nas prvič slišala, da je bil Maks Pleteršnik (1840-1923) leksikograf, slovničar, prevajalec in profesor za slovenščino v Mariboru, Kranju, Gorici, Trstu in Ljubljani.

Pisal je zgodovinske in narodopisne študije. Njegovo najplodovitejše delo je ureditev in dopolnitev velikega Wolfovega Slovensko-nemškega slovarja. Z nabiranjem živega besednega zaklada v narečjih je zabeležil obsežno izrazoslovje za vse znansstvene in tehnične stroke.

Ob 100-letnici izida prvega snopiča slovensko-nemškega slovarja so ga sovaščani počastili z ureditvijo muzeja v njegovem domu. Zelo so ponosni na „njihov“ kulturni spomenik. Vsa dela od čiščenja, opreme in prenove hiše so opravili

večinoma sami.

Po opravljenem kulturnem programu so nas organizatorji povabili v pravo vinsko klet. Nazdravili smo in ob okusnem prigrizku klepetali in prepevali v noč. Marjanca Ogorevc je vsaki podarila komplet brošur o Pleteršniku in njim nadvse dragih Pišceh.

Po enourni vožnji smo se vrstile „domov“ v Dolenjske Toplice.

V zelo lepem zimskem jutru smo se pozneje iz Vopolj (pri Cerkljah na Gorenjskem) odpeljale preko Kamnika v Gornji Grad.

Po enourni vožji smo se znašle pred mogočno katedralo. Stopile smo v cerkev. Privabile so nas ogromne jaslice. Zatele smo se k hlevčku in zapele „Dete rajsko“. Župnik Ivan Koren, ganjen nad našim petjem, je hitel prižigati vse luči, lučke in reflektorje. Vsa cerkev je bila pod stropom prepražena z božičnimi lučicami. Zato smo še zapele „Glej zvezdice božje“...

Župnik nam je nato razložil, da je to velika župna cerkev danes najpomembnejši ostanek mogočnega kompleksa škofovih letnih rezidenčnih poslopij. V 12. stoletju je tu obstajal mogočen benediktinski samostan, ki pa je bil z ustanovitvijo ljubljanske škofije sredi 15. stoletja razpuščen.

Še eno Marijino pesem v slovo in župnikova pohvala in želja, da bi tudi učiteljice v Sloveniji prepevale in učile otroke takih pesmi, kot smo jih pele me, nas je končno predramila in v srcu vzbudila občutek samozavestnega zadovoljstva.

Po kratki vožnji smo dospele v Radmirje. Župnijska cerkev sv. Frančiška Ksa-

Slovenske učiteljice iz Argentine pri Slomškovem grobu v Mariboru.

verija kraljuje na griču in vabi romarje od blizu in daleč.

Od leta 1725, ko je bila cerkev blagoslovljena, so se sem zatekali tudi evropski vladarji. Zraven cerkve je muzej z razstavo prekrasnih mašnih plaščev. Čudovita ročna dela imenitnih dvorjank. Med njimi tudi najdemo plašč, ki ga je izvzela cesarica Marija Terezija iz svoje poročne obleke na svili z zlatom in srebrom tkano.

Prijazen župnik Jože Vratnar je še vsaki podaril knjigo o sv. Frančišku. Me smo pa večglasno zapele „O Devica...“ Še in še bi prepevale v takih čudovitih akustičnih cerkvah!

Nadaljeval smo potovanje mimo Polzele (kjer smo si v tovarniški trgovini nabavile nogavice in pičlo zadostile svojemu potrošniškem poželenju) v Celje.

Na hitro smo prehodile stari trg in bile na kosilu v moderni restavraciji. Popoldne pa so nas pričakovali v Mariboru. Zato je naš šofer Vinko odločno sedel za volan in nas po hitri cesti popeljal do tja.

Nastanjene v hotelu Slavija smo ujele na TV in s pozornostjo sledile intervju z Zorkom Simičičem. Sicer pa mariborska TV prenaša več avstrijskih kanalov kot slovenskih.

Kulturna prireditev v gledališču na predvečer Prešernovega praznika nam je ostala v najlepšem spominu.

Doživele smo zelo lep, kvaliteten in prijeten kulturni večer v kazinski dvorani Mariborskega gledališča, ki je blestela v svojem zlato kristalnem sijaju z žametno rdečimi tapriranimi stoli.

Ko je občinstvo odšlo iz dvorane, nas je sprejel vodja Mariborskega gledališča. Razkazal nam je nove prostore in moderno dvorano, ki neprestano sprejema tuje in domače igralce, pevce, plesalce in umetnike, ki omogočajo visoko gledališko dejavnost v tem mestu.

Naslednji dan smo bile gostje mariborskega župana. Slavko Šterman iz občinskega protokola nam je kot skrben vodič razkazal najpomembnejše spomenike, univerzitetno knjižnico, stolnico, kjer nas je pozdravil tudi župnik Lipovšek, me smo pa na Slomškovem grobu prosile za varstvo in blagoslov naših slovenskih šol, nato še Dravsko obrežje in končno stari trg, kjer nas je pred Rotovžem čakal župan dr. Križman. Nagovoril in pogostil nas je v občinski sprejemnici. Zelo je ponosen na svojo funkcijo v tem univerzitetnem mestu, kjer si šteje v čast, da se kultura vidno pretaka iz roda v rod. Za primer je omenil, kako je bil prav ta dan prijeto presenečen, ko ga

je na cesti ustavil njegov bivši učenec in mu poklonil v dar lastno, pravkar natisnjano knjigo. Kolikor časa bodo živi ustvarjalci besede med nami, toliko časa ostane živ in zdrav narod!

V spomin smo še prejele prijazen dar: zbirko mariborskih razglednic in medeninst srček.

Nadaljevale smo potovanje proti vzhodu in se ustavile v Ptuj. Najprej smo si ogledale grad. Osnovna zgradba je že iz 9. stoletja, vendar so ga kasnejše, poznogotske in zlasti baročne prezidave in dozidave celotno spremenile. V lepo restavriranih sobanah smo si ogledale razstavo slik, pohištva in oblek iz različnih dob in različnih plemiških rodbin, ki so prebivale v teh krajih.

Presenečene smo bile nad muzejsko zbirko glasbenih instrumentov, ki so pazljivo razvrščeni, urejeni in primerno zaščiteni z alarmnimi napravami.

Najdragocenejši instrumenti so pa lepo razstavljeni v steklenih vitrinah s primerno osvetlavo in celo z avtomatom, ki sproži audi-odlomek z reprezentativno melodijo dotičnega glasbila.

Plavo nebo in primerno močni sončni žarki so posvetili na Ptujsko goro, ko smo prišle do cerkve. Kot nebogljani romarji smo stopile pred Marijin oltar. Njen razprostrti plašč vabi, da se iskreno in vdano zatečemo k naši nebeški Materi in prosimo njenega varstva.

V svoje prošnje in molitve smo vedno še posebej vključevale vse svoje domače in znance iz Argentine, same smo se zavedale, da nas tudi vsi „naši“ neprestano spremljajo in so v mislih z nami.

Od leta 1985 je na stranskem zidu vzdani relief p. Kolbeja, zgledega frančiškana, ki je 14. avgusta 1941 umrl kot prostovoljec namesto družinskega očeta v Auschwitzu.

Pater frančiškan nas je tudi prijazno sprejel in kaj več razložil o zgodovini te prekrasne gotske cerkve.

Ob zahajajočem soncu smo se poslovili s Ptujске gore.

Nekje na poti sredi Savinjske doline smo se ustavile k večerji. Izredno lepa restavracija, okusna jed in „super“ ali „full“ urna postrežba so nas spravile v dobro voljo (čeprav te nikoli ni v skupini manjkalo, ker smo se zelo dobro razumele in ujemale).

Na avtobusu smo se do konca nasmejale in veselo odpotovale s Štajerske na Gorenjsko.

Terezka P. Žnidar - Alenka P. Poznič

Zakaj se čutim dolžnega, ...

(Nad. s 3. str.)

Slovenije čez 20.000 (razoroženih) Slovencev — vsaj 2.000 na vsakega med vojno ubitega okupatorja — sem začutil dolžnost, da se udeležim teh komemoracij. Pokazati hočem, da je po toliko letih še vedno nekaj neutешenega v meni. 50 let je poteklo od teh dogodkov, živim na drugi polobli sveta, v deželi, ki naj bi mi bila mačeha, a mi je nudila veliko več lepega in veselega kot pa hudega, v nasprotju z mojo deželo, ki mi je bila mati in ki jo kot tako priznavam. Na svoji zemlji hočem javno pokazati, kako neizmerna krivica se mi je zgodila s tem, da sem jo moral zgubiti. Pa ne zato, ker bi mi jo vzel sovražnik, ali bi je ne bil vreden. Ampak zato, ker se je na oblast priklopala skupina nemoralnih ljudi, ki je uničila vsako nasprotovanje, da se je lahko potem na njen račun izživljala, neizmerno bogata, izvajala oblast v svoje zadoščanje in prid, do neumljivih mej. Zato je vcepjala strah in pokornost do krvi slovenskemu človeku, da se ni upal obračunati z njimi, niti ne, ko je imel priložnost za to. Ampak je pohlevno povsili glavo in še vedno dopušča, da ga naprej strahujejo in varajo, seveda sedaj po „demokratskih“ metodah. Strli so mu ponos svobodnega človeka, ki je pripravljen tvegati vse, da si ohrani svobodo. Kot so tvegali ti, ki so pred 50 leti zapuščali dom, predno je bil zaslužjen.

Čutim se dolžnega pred samim seboj, pred ubitim bratom, pred preganjanimi in pobitimi sorodniki in sploh Slovenci, pred očetom, opeharjenim za življenjsko delo, ponosnim in razžaljenim svobodnjakom —

ko sem mu nekoč omenil, da bi ga po smrti prepeljali domov, mi je odgovoril: „Kar pustite me v Argentini. Med tistimi barabami ne maram ležati.“ — Čutim se dolžnega, pravim, da sem zraven, ko se bo skupina ljudi — morda peščica, morda množica, mi je vseeno — spominjala najbolj krutega zločina in največjega ponižanja storjenega nad njimi in nad vsem narodom. In to na samem kraju, kjer se je vse to dogajalo.

Nimam namena, da bi koga s tem pričeval. Mi, ki smo morali bežati — ne zaradi partizanov, ki so do konca ostali v svojih skrivališčih, ampak zaradi delitve sveta, ki so jo sklenili zavezniki, h katerim smo mislili, da pripadamo, in vsi tisti, ki so doma trpeli preganjanje, itak vemo, kako je v resnici bilo.

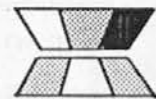
Tisti, ki so prevzeli od prevaranih zaveznikov podarjeno jim oblast, poznajo še bolje kot mi pot, polno prevare, krvi in zločinov, ki jih je do cilja pripeljala. Človeško je razumljivo, da ne bodo po tem, ko so v sebi zamorili vsa moralna načela in vsako dostojanstvo, teh zločinov priznali.

Mlajši rod, na katerega se živ spomin na grozote ni prenesel, pa živi svoje življenje, hiti za svojimi cilji in se skuša oddaljiti od norosti, ki jo uvidi v takratnem početju svojih očetov in dedov.

A po tem pričevanju bo mojemu pre-zgodnjemu spoznanju človeške zlobe, moji prezgodnji bolečini in občutku krivice in moji zvestobi, da mi je bila ukradena domovina, vsaj delno zadoščeno.

NOVICE IZ SLOVENIJE

SLOVENC V ARGENTINI

TRENTA — Hidroelektrarna Krajcarica naj bi začela obratovati že v nekaj mesecih in s tem postala važen dejavnik v razvoju Trente. Z odobrenjem zadnjega kredita so kupili in začeli vgrajevati dvesto metrov dolg cevovod. Zračunali so, da se bo naložba začela obrestovati po tretjem letu obratovanja. Hidroelektrarna bo proizvajala 3,5 milijona kilovatnih ur na leto; z izkupičkom pa bodo izdelali razvojne programe ter začeli z najnujnejšo infrastrukturo tako na gospodarskem kot na turističnem in vzgojnem področju. HE Krajcarica gradi trentarska zadruga, v katero je vključenih okoli petdeset domačinov.

MESTINJE — V Tovarni Vital pripravljajo sadne sokove, koncentrate in sirupe, ki gredo zadnje čase dobro v promet. Poleg domačega trga, kjer gredo pomarančni in malinov sirup iz črnega ribezlja v 1,5-litrskih plastenkah dobro v prodajo, jih radi pijejo tudi na Hrvaškem in Bosni. Tudi jabolčni sok v manjših embalažah je priljubljen in pravijo, da je to tudi zasluga zdravih domačih jabolč: lani so predelali 600 ton jabolč iz okoliških kozjanskih sadovnjakov. Za izdelavo sokov so se odločili potem, ko so ameriški in izraelski kupci hoteli kupiti jabolčni koncentrat za ceno, ki ni pokrivala niti nakupa jabolč.

DÜSSELDORF, Nemčija — Na festivalu evropske oglaševalske ustvarjalnosti EPICA 94 je stopil na oder tudi Slovenec Igor Arih iz podjetja Futura. Nagrado je dobil za koledar za konec sveta in leta, ki mu sledijo.

MARIBOR — Vremenske napovedi naj bi bile zdaj točnejše, odkar deluje meteosat. Aparat sestavljajo sprejemnik, satelitska antena in monitor. Naprava sprejema vsake pol ure trenutno vremensko sliko preko satelita Meteosat 5, s katero bo možno še posebej napovedati ujme na območju severovzhodne Slovenije. Piloti pa bodo na monitorju mogli preveriti kakšne vremenske razmere lahko srečajo med poletom.

CELJE — Celjsko pevsko društvo je praznovalo stoletnico prepevanja. Prvi pevci so prišli iz vrst obrtnikov, pravnikov, učiteljev, ki so začeli redno gojiti slovensko pesem v času čitalnic. Med dirigenti najdemo znana imena, kot so Anton Lajovic, Anton Schwab in Ciril Pregelj, od leta 1961 dalje pa vodi zbor Edvard Goršič. Zbor šteje okoli 70 glasov, ki vadijo trikrat ali štirikrat na teden, so pa predvsem amaterski zbor. Ob stoletnici načrtujejo ustanoviti otroški in mladinski pevski zbor; starejši pevci, ki zapustijo glavni zbor, pa še naprej prepevajo v upokojenskem pevskem zboru. — Za praznovanje so izbrali Aškerčev verz „Kdor naš si, z nami poj!“; pesem, ki je leta 1898 uglasbil Emil Adamič. Izdali so lasersko ploščo s posnetki pesmi iz zadnjih let, Goršič pa je spisal kroniko društva.

LJUBLJANA — Društvo slovenskih pisateljev je na volitvah, ki se jih je udeležilo okoli sedemdeset članov, izvolilo nov upravni odbor. Za novega predsednika je bil izvoljen z ogromno večino Evald Flisar, dramatik in pisatelj, nagrajenec Prešernovega sklada. Do sedaj je društvo vodil Dane Zajc.

LJUBLJANA — Svetovna zdravstvena organizacija (WHO) je odprla svoj četrti kolaborativni center WHO za mentalno zdravje otrok in mladostnikov. Istočasno pa so predstavniki organizacije podpisali s slovensko vlado srednjeročni program sodelovanja in dogovor, da bo Slovenija gostila evropsko konferenco WHO, ki bo junija 1996. Na njej bodo predvsem obravnavali težave v zdravstvenih sistemih, zlasti v državah na prehodu.

MURSKA SOBOTA — V treh tednih so prekmurski lovci ubili 216 lisic; pri 131. so analize pokazale, da je bilo 53 steklih. Ve-

terinarji in lovci opažajo porast števila lisic zaradi pomanjkanja naravnih sovražnikov, ki se zato zatečejo tudi v naselja in tudi mesta. Kljub decembrski akciji proti steklini pa ta porast povzroča tudi večjo okuženost s steklino, ki jo lisice prenašajo na domače živali in ogrožajo tudi ljudi.

LJUBLJANA — Slovenski statistični zavod je pripravil podatke za leto 1993, iz katerih je videti, da se je prodaja živeža v trgovini na drobno zvišala v primeri z letom 1991, še vedno pa močno zaostaja s porabo v letu 1987. Kot primer naj navedemo, da je poraba mesa na prebivalce leta 1993 znašala 21,6 kilograma, med leti 1971-1983 okoli 30 kilogramov, leta 1979 pa celo 39 kilogramov svežega mesa.

NOVO MESTO — Novomeško kolesarsko društvo Krka je dobila nalogo od Svetovne kolesarske zveze, da pripravi kolesarsko mladinsko prvenstvo 1996 v mesecu avgustu. Ker mora afriški les, iz katerega bo narejena kolesarska steza, pol leta zoreti, morajo čim prej najti pravo mesto za športni center. A pravega mesta še nimajo: na petih krajih so bile površine premajhne, brez urejenih prometnih zvez, itd. Končno so se odločili za Češčo vas, kjer so bila skladišča nekdanje JLA in jih ministrstvo za obrambo ne uporablja, saj jih je oddalo v uporabo raznim podjetjem. Podjetja verjetno ne bodo nasprotovala; pričakujejo le, da jim preskrbijo nadomestne prostore.

LJUBLJANA — Tudi ljubljanski taksisti radi „postransko“ kaj več zaslužijo. Zaradi večjega števila pritožb potnikov, da jih taksisti vozijo po ovinkih, da so vozila z nemarjena, umazana, itd., so policisti in razni inšpektorji izvedli akcijo, v kateri so pregledali skoraj 150 taksijev (Ljubljana jih ima približno 450). Našli so predvsem pomanjkanje občasnega tehničnega pregleda, pa tudi potrdila o poznanju mesta. Pri nekaterih so zasledili uporabo kurilnega olja (ki je cenjši) namesto gas oila.

TRBIŽ — Za zimske olimpijske igre leta 2002 so se skupno predstavlila mesta iz Slovenije, Italije in Avstrije. Mednarodni komite pa je med vsemi devetimi predkandidati izbral štiri: Salt Lake City (ZDA), Quebec (Kanada), Oestersund (Švedska) in Sion (Švica). Med njimi bodo v mesecu juniju na seji v Budimpešti izbrali mesto, ki bo gostilo olimpijce. Zaenkrat bodo morali Trbiž in sosednja mesta počakati na novo

Redni letni občni zbor Kreditne zadruge SLOGA

V soboto, 18. marca 1995, je bil ob 20. uri v Slomškovem domu občni zbor Kreditne zadruge SLOGA. Zbralo se je razvesljivo veliko članov. Zaradi odsotnosti obolelega predsednika Avguština Jeločnika je vodil občni zbor lic. Marijan Schiffrer.

Najprej je ugotovil sklepčenost, nato se je spomnil 22 članov, ki so umrli v preteklem poslovnem letu in povabil udeležence, da so zanje zmolili očenaš.

Nato je Schiffrer napovedal dnevni red in prešel k točki: Izvolitev dveh overovateljev zapisnika. Na predlog Stanka Oberžana sta bila izvoljena Anton Kastelic in arh. Jure Vombergar.

Naslednja točka je bila izvolitev treh članov volilne komisije. Na predlog Stanka Oberžana so bili izvoljeni Jože Repovž, Ciril Loboda in Stanko Zupančič.

Na vrsti je bilo predsedniško poročilo. Bral ga je podpredsednik Janez Jenko. Med drugim je predsednik poročal, da nudi zadruga svojim članom številne ugodnosti, zato se tudi število članstva stalno veča in je imela zadruga 31. decembra 1994 — 3096

Osebne novice

Krst: V sanhuški stolnici je bila krščena Anika Urbančič, hčerka Jureta in Marije roj. Zupanc.

Staršem čestitamo!

Poroka: V nedeljo, 2. aprila, sta se poročila v župnijski cerkvi Naše Gospe Lurške

(San Justo) Tone Šušteršič in ga. Nerina Tomada. Priči sta bila Dušan Šušteršič in ga. Slavica Ferjančič. Poročil je dr. Jure Rode.

Novemu zakonu iskreno čestitamo!

Nova diplomantka: Na Instituto Padre Elizalde je 15. marca končala študije Mateja Hribar Šmalc in postala profesorica naravoslovnih ved.

Čestitamo!

Naš dom - San Justo

Počitniški dnevi

Med počitnicami so se ob ponedeljkih dejavnosti vršile z zadovoljivo udeležbo. Število je nihalo med 45 in 28. Celotno število otrok med sezono je bilo 63.

Od predvidenih sedmih ponedeljkov za obisk slovenske domačije je izpadel samo prvi zaradi slabega vremena.

Pri raznih dejavnostih so sodelovali: Nevenka Godec, Marta Selan, Erika Indihar, Adrijana Albreht, Marta Albreht, Andreja Lipušček, Gregor Modic, Andrej Grilj in Jure Urbančič. Vodil je te počitniške dneve Karel Groznik.

Na programu so bile razne igre in šport, prirojeni starostim otrok in to sicer tako v bazenu kakor izven njega. Učili smo se plavati in se v nekaterih primerih tudi sicer borili s strahom proti vodi. Otroci so zelo dobro sledili učnemu načrtu, kar je tudi pripomoglo k izpeljavi le-tega in seveda preprečitev nepotrebnih nesreč.

Za zaključek letošnjih počitniških dni smo pripravili dvodnevno taborjenje za otroke od sedmega leta dalje.

Udeležilo se ga je 33 otrok. Na programu smo imeli razne taborniške dejavnosti, kot na primer sestavljanje in pospravljanje šotorov, kuhinje, čistoče prostorov in kuhinjskih pripomočkov, postrežba pri jedi, še posebno pa taborne igre.

Tako taborjenje kot druge dejavnosti so srečno uspele zaradi sodelovanja voditeljev in še posebno otrok.

priložnost. Njihova kandidatura je bila prvi poizkus, da zimske olimpijske igre pripravijo mesta iz dveh ali treh sosednjih držav.

Zaključek

Počitniški dnevi so se zaključili z lepo razstavo izdelkov otrok, ki so med počitnicami hodili v Naš dom. V Naši domačiji so taborili, v Domu pa so se posvečali ročnim dejavnostim.

Njihovo delo v Našem domu jih je vsak teden zelo zaposlilo.

Razdeljeni so bili v pet skupin, ki so sodelovali po svojih zmožnostih, seveda s pomočjo starejših.

Najmlajši, do končanega drugega razreda, so barvali slončke, obešalnike, šatulje in mikice. Izdelali so tudi sliko.

Deklice 3. in 4. razreda so naredile zaponke, broške, merilnike, zajčke, ježke za bučke in tudi veliko lutko.

Fantki iste starosti so barvali loparje, pa tudi izdelovali šahovnice.

Dekleta od 5. razreda dalje so si sešile brezrokavnice, nekatere so kvačkale, druge pa vezle s križčki prtičke in kazala.

Največji fantje pa so delali z lesom. Pripravili so ležalne stole in klopiče, v katere so še žgali in jih pobarvali.

Pri vsem tem delu so sodelovale pod vodstvom ge. Kristine Jereb Qualizza in pomagale Rezka Likozar, Nežka Kržišnik, Jožica Grilj, Ana Marija Petelin, Nevenka Godec, Marcela Skvarča, Marta Selan, Adrijana Albreht, Ivanka Puhec, Emi Marušič, Danica Malovrh, Mirjam Oblak. Poleg teh pa še Janez Albreht, Andrej Grilj, Albin Klarreich, Janez Juvančič.

V nedeljo, 3. marca, so te svoje izdelke razstavili v Našem domu, kjer si jih je ogledalo veliko število okoliških rojakov in staršev, ki so bili veseli, da so njih otroci lepo in koristno ob zabavi preživeli počitnice.

slovanje upravnega odbora in predlagal njegovo razrešnico.

Po poročilih je bilo stavljeno nekaj vprašanj, na katere so odborniki odgovarjali, nato je občni zbor odobril poročila ter potrdil predlagano razrešnico.

Kot zadnja točka so bile dopolnilne volitve. Sprejet je bil predlog upravnega odbora za zapadla mesta.

Novi upravni odbor je sledeči: predsednik Anton Podržaj, podpredsednik Janez Jenko, tajnik lic. Marijan Schiffrer, namestnik tajnika Janez Teraš, blagajnik Mavricij Kočar, namestnik blagajnika Janez Čeč, svetovalci Avguština Jeločnik, Milan Keržič, inž. Janez Krajnik, Marjan Kopač in Božidar Fink, namestnika svetovalcev Ivan Makovec in Marjan Oberžan, nadzornik dr. Anton Šimenc, namestnik nadzornika Franc Tomazin, upravnik Marjan Loboda.

Po končanem uradnem delu občnega zbora je predsednik Podržaj povabil upravnik, da poda celotno bilanco Zadruga in Mutuala SLOGA.

Marjan Loboda je nato predstavil finančno stanje obeh ustanov, poudaril, da SLOGA ni čutila nikakega pretresa, kot ga je doživljal finančni trg ter končal s poudarkom na socialnih uslugah, ki jih nudi

(Nad. na 6. str.)

MALI OGLASI

ORIENTE S.R.L. - Prevozi - poroke - rešilni avtomobili - mrliske vežice - pogrebi - Monseñor R. Bufano 2651 (ex Camino de Cintura) 1754 San Justo - Tel.: 651-2500 / 651-2335

ZDRAVNIKI

dr. Marija Avguštin - Specialistka za očesne bolezni. Ponedeljek, torek in petek od 16. do 20. ure. Roma 3122 - 1. nadstr. 3. - Isidro Casanova (20 m od Rute 3). Tel.: 485-5194

PSIHOLOGIJA

Lic. Jelka Oman, psihologinja. Psihološka pomoč pri učenju in vedenju, orientacija pri izbiri poklica in v njem, ter za starše in vzgojitelje. Finocchetto 1949, Hurlingham, Tel.: 665-0268

Psihoanalitični konzultorij; lic. psih. Marko Mustar; Santa Fé 3228, 3° „M“ — Capital — Tel.: 831-3546.

ELEKTRONIKA

Električni material za industrijo in dom. Elektro Ader - Franci Jarc. Av. Ader 3295 - Munro; Tel.: 766-8947 / 762-1947

ZOBOZDRAVNIKI

Viktor Leber - splošna odontologija, implantasi oseo-integrirani; sreda in petek, od 14 do 18; Belgrano 3826 - 7. nadstr. „B“ - San Martín - Tel.: 755-1353.

TURIZEM

Potovanja, skupinske ekskurzije, letalske in pomorske vožnje poskrbi po ugodni ceni Marjeta Senk - Tel.: 762-2840.

Tel. 441-1264 / 1265

Latalske karte, rezerva hotelov, najem avtomobilov in izleti po svetu

LEGAJO N° 3545-82 Y. Yrigoyen 2742 - San Justo

ADVOKATI

dr. Katica Cukjati — odvetnica - ponedeljek, sreda, petek od 18. do 20. ure - Boulogne Sur Mer 362, La Tablada, Tel.: 652-5638

dr. Marjana Poznič - odvetnica - Vsak dan od 15. do 18. ure - Laval 1290, pis. 402 - Tel. 382-1148

dr. Franc Knave — odvetnik - ponedeljek, torek, petek od 16 do 20 - Tucumán 1455 - 9. nadstr. „E“ - Capital - Tel.: 476-4435; tel. in faks 46-7991.

dr. Lilijana Kožar, odvetnica; Bogotá 3099, 2° B, Capital. Torek in petek od 16. do 20. Tel.: 613-1300

ARHITEKTURA

Arh. Jure Vombergar - načrti in vodstvo gradbenih del. Av. Gaona 2776, Haedo. Nov telefon: 443-7385.

ZA DOM

Matija Debevec - soboslikar. Barvam stanovanja, pohištvo. Peguy 1035 - (1708) Morón - Tel.: 489-3319

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda — Sarmiento 385 - 1. nadstr., pis. 10 - Buenos Aires - od 11 do 18.30 - Tel.: 325-2127.

Kreditna Zadruga SLOGA — Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

Mutual SLOGA — Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

SLOGA — PODRUŽNICA CASTELAR Slovenska Pristava - República de Eslovenia 1851 - Uraduje od sredah od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 (g. Nande Češarek).

SLOGA — PODRUŽNICA SLOVENSKA VAS - Hladnikov dom - Msgr. J. Hladnik in Hernandezias - Uraduje ob sredah od 19. do 21. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 ure (ga. Marija Gorše).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN JUSTO Naš dom (pisarna) - H. Yrigoyen 2756 - Tel.: 651-1760. Uraduje ob torkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 9.30 do 11.30 ure (gdč. Julka Moder).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN MARTIN Slovenski dom - Córdoba 129 - Tel.: 755-1266 - Uraduje ob četrtkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10. do 11. ure (g. Stanko Oberžan).

Cena največ štirih vrstic \$ 4 - za enkratno objavo, za vsak mesec — 4 številke — \$ 12.-

OBČNI ZBOR SLOGE (Nad. s 5. str.)

Mutual SLOGA.

Zadruga je z ozirom na posebno gospodarske okoliščine, ki jih doživljamo, povabila našega strokovnjaka lic. Marka Rebozova, da je po končanem občnem zboru predaval o: Gospodarskem položaju v Argentini danes in v bližnji bodočnosti. Lic. Rebozov se je iz prijaznosti odzval in pred člani razvil izredno zanimive poglede na agentinsko gospodarstvo. Številni udeleženci so ga z zanimanjem poslušali in njegova izvajanja tudi s krepkim ploskanjem nagradili.

Kot je to pri SLOGI že navada, so se pa končno vsi navzoči zbrali ob pogrnenih mizah pri že tradicionalnem golažu in vabeči kaplji.

Cooperativa de Consumo y Vivienda „Castelli“ Ltda.

Matrícula I.N.A.C. N° 6932

Castelli 28

(1704) Ramos Mejía

Convocatoria

De conformidad con lo dispuesto por el Art. 28 de los Estatutos Sociales el Consejo de Administración de la Cooperativa de Consumo y Vivienda „CASTELLI“ Ltda. convocó a los asociados a la Asamblea General Ordinaria que se realizó el día 30 de Abril de 1995 a las 10 horas en la sede social, Castelli 28, Ramos Mejía, Partido de La Matanza, Pcia. de Buenos Aires, para tratar el siguiente

ORDEN DEL DIA

- 1) Designación de dos asambleístas para suscribir el Acta de la Asamblea, según los Estatutos Sociales.
- 2) Elección de la Comisión Escrutadora de tres miembros.
- 3) Consideración de la Memoria, Inventario, Balance General, Estado de Resultados, Anexos I y II e Informe del Síndico y del Auditor, correspondiente al Ejercicio N° 24 iniciado el 1° de Enero de 1994 y finalizado el 31 de Diciembre de 1994.
- 4) Elección de los miembros del Consejo de Administración según lo determinado por los arts. 18 y 27 de los Estatutos Sociales: por 1 año, 5 vocales suplentes; por 2 años, 1 síndico titular y 1 síndico suplente.

Ramos Mejía, 31 de Marzo de 1993

EL CONSEJO DE ADMINISTRACION

Art. 31: Transcurrida una hora después de la fijada para la reunión sin conseguir quórum, la Asamblea se realizará con la presentación de cualquier número de socios, siendo válidas sus decisiones.

Art. 41: Toda deliberación o resolución sobre asuntos no incluidos en el Orden del Día será nula.

Slovensko gledališče Buenos Aires

bo uprizorilo na povabilo občine, župnije in škofije San Isidro na veliki petek, 14. aprila,

Živi križev pot

na Trgu „Mitre“ pred stolnico v San Isidru ob 21. uri. Režija: Lojze Rezelj

Slovenska kulturna akcija

1. kulturni večer

**Veselka Šorli Puc
LEPOTA IN ODREŠITEV**

v soboto, 8. aprila ob 20. uri, v Slovenski hiši.

Somaševaje in komemoracija za raj. delegata

dr. Alojzija Starca

bo v soboto, 22. aprila, ob 1. obletnici njegove smrti.

Pel bo Mladinski pevski zbor iz San Justa,

spregovorili pa bodo arh. Jure Vombergar, Ivana Tekavec in Jože Miklič.

48. redni letni občni zbor društva Zedinjena Slovenija

Upravni svet društva Zedinjena Slovenija sklicuje 48. redni občni zbor v nedeljo, 23. aprila 1995, ob 9.30 uri v prostorih Slovenske hiše, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

DNEVNI RED:

1. Izvolitev dveh overovateljev in dveh preštevalcev glasov.
2. Branje zapisnika zadnjega občnega zbora.
3. Poročila upravnega sveta in nadzornega odbora ter sklepanje o njih.
4. Potrdila članarine za leto 1995.
5. Volitve.
6. Slučajnosti.

Po določilih 16. člena društvenih pravil bo občni zbor sklepčen eno uro potem, ko je bil sklican, ob vsaki udeležbi članov.

Z vsemi pravicami se morajo zastopati med seboj zakonci, starši in otroci. Pooblaščenec morejo imenovati tudi člani, ki bivajo izven Velikega Buenos Airesa ali jih ovira bolezen ali služba. Pooblaščenec se morajo izkazati s pismenim pooblastilom.

Pred občnim zborom bo v cerkvi Marije Pomagaj sv. maša za vse člane Zedinjene Slovenije.

**V Slovenskem domu
v Carapachayu**

bo na cvetno nedeljo po blagoslovu butaric in sveti maši, ki bo ob 10.30,

skupno družinsko kosilo

Rojaki lepo vabljeni!

**Poravnajte naročnino!
Darujte v tiskovni sklad!**

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE
Director: Valentín B. Debeljak
Proprietario: Eslovenia Unida
Redacción y Administración:
RAMON L. FALCON 4158
(1407) BUENOS AIRES
ARGENTINA
Teléfono: (54-1) 636-0841
Telefax: (54-1) 636-2421

Glavni urednik:

Tine Debeljak ml.

Uredniški odbor:

Tone Mizerit, dr. Katica Cukjati,
Gregor Batagelj

Correo Argentino Suc. 7	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 3824
Registro Nac. de la Propiedad Intelectual N° 85.462	

Naročnina Svobodne Slovenije:

za Argentino \$ 55; pri pošiljanju po pošti pa \$ 60; obmejne države Argentine 90 USA dol.; ostale države v obeh Amerikah 100 USA dol.; Evropa 110 USA dol.; Avstralija, Afrika, Azija 120 USA dol.; vse za pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno pošto 75 USA dol. za vse države.

Čeke na ime „Eslovenia Libre“

Stavljenje in oblikovanje:

MALIVILKO - Telefax: (54-1) 362-7215

TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L.
Estados Unidos 425 - Tel./Fax: 362-7215
(1101) Buenos Aires

OBVESTILA

SOBOTA, 8. aprila:

SKA: 1. kulturni večer: v Slovenski hiši ob 20. uri predava Veselka Šorli Puc "Lepota in odrešitev".

CVETNA NEDELJA, 9. aprila:

V Slovenski hiši ob 9.30 blagoslov butaric, procesija in maša.

V Rožmanovem domu maša, blagoslovitev butaric in oljk, nato skupno kosilo.

V Carapachayu družinsko kosilo.

VELIKI ČETRTEK, 13. aprila:

V Slovenski hiši ob 19. maša in obredi.

VELIKI PETEK, 14. aprila:

V Slovenski hiši obredi ob 19. uri.

Slovensko gledališče Buenos Aires

predstavlja živi križev pot na Trgu "Mitre" pred stolnico v San Isidru ob 21. uri.

VELIKA SOBOTA, 15. aprila:

V Slovenski hiši ob 22. uri velikonočna vigilija, maša in obredi.

VELIKA NOČ, 16. aprila:

Velikonočni obredi v slov. domovih.

ČETRTEK, 20. aprila

V San Martinu ima Zveza žena-mati svoj redni mesečni sestanek.

SOBOTA, 22. aprila:

Maša in komemoracija za pok. delegata dr. A. Starca v Slov. hiši.

NEDELJA, 23. aprila:

Občni zbor Zedinjene Slovenije.

43. misijonska tombola v Slovenski vasi.

NEDELJA, 7. maja

Romanje v Luján.

Vsem prijateljem in znancem sporočamo, da je 24. marca v 82. letu starosti v Novem mestu umrla naša draga teta in svakinja

Elza Dobovšek roj. Šorli

V molitev jo priporočata družina Puc in družina Dobovšek.

Buenos Aires, Novo mesto, Tokijo, Ljubljana, Kranj.